16+

ISSN 0132-5957

Вожык

Часопіс сатыры і гумару

12 • 2018
снежань

Аляксандр ШМІДТ.

Міхась СЛІВА
«Футра Дзеда Мароза»
Гумарэска 5

«Навагоднія традыцыі»
Тэст 14–15

Эротыкатуры
Алега ГУЦОЛА 23

Зімовыя ўсмешкі Пятра КОЗІЧА

Вікенцій ПУЗАНКЕВІЧ і Аляксандр КАРШАКЕВІЧ х 2.

Віктар РЭЧЫЦ

Ёлка Іна

На гулянку да сястры
Трапіў я, да Валі.
Новы год, хоць і стары,
Разам святкавалі.

Падпілі крыху спярша
Дарагія госці.
Прагнуць пачала душа
І яшчэ чагосьці.

«Будзеш ёлку разбіраць», –
Мне тады сказалі.
Ды тканінай – не парваць –
Вочы завязалі.

Адмаўляцца ад гульні
Нібыта няёмка.
Ёлка – Іна, не з радні,
А сястры сяброўка.

На сукеначцы яе
Шмат прышчэпак пругкіх.
Зняць павінны іх мае
Залатыя рукі.

Я абследаваць пачаў
Успяпую Іну.
Як праверыў на плячах,
Перайшоў на спіну.

Хоць глядзела ўся радня,
Ды куды падзецца?
І прышчэпкі мацаў я
Там, дзе б'ецца сэрца.

Паўзу ў пошуках зрабіў:
Мо недаспадобы
Мой настрой і мой парыў
Маладой асобе?

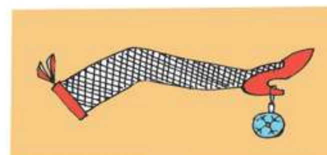
Не, пратэставаць яна
Яўна не хацела.
Калі гэткая гульня –
Рабі справу смела!

Свой «вияж» працягваў я
Па нагах жаночых.
У пакоі шум узняў
Нумар наш святочны.

Фініш. «Ты пачырванеў,
Не ад чаркі, мусіць.
Спадабалася ці не?» –
«Так. Не буду хлусіць...»

Засяроджана зірнуў
Я тады на Інку
І заўважыў не адну
У вачах іскрынку.

Паглядзеў і прамаўчаў –
Рана ганарыцца.
З той пары часцей пачаў
Ездзіць да сястрыцы.

Расціслаў БЕНЗЯРУК

Нетыповы год?

Дай жа, Божа, снегу многа
І мяцельны карагод!
Мчаўся б саннаю дарогай
Дзед Мароз на Новы год.

З канцылярыі нябеснай
Вестак не чуваць даўно,
І замест віхурнай песні
Дождж пастуквае ў акно.

Кажуць, год быў нетыповы,
Нетыповы выпаў час.
Год прайшоў, а гэты, новы,
Чым парадуе ён нас?..

Мікола ГІРГЕЛЬ.

Святочны тост

(з беларускага фальклору)

Дай жа нам, Божа,
Каб усё было гожа!
Каб нам хвала
Па ўсім свеце была!
Каб вяліся ў нас свінні, авечкі,
Каб жылі мы, як чалавечкі!

Вікенцій ПУЗАНКЕВІЧ.

Анастасія СКАРКО.

Павел ГАРАДЦОЎ.

Андрэй СІДАРЭЙКА

Нечаканая ўвага

З натуры

Не паспеў Яўген Курачкін пераступіць парог арганізацыі, дзе працаваў, як пачуў ад Зоі Якаўлеўны:

– Добры дзень, Яўген Анатольевіч.

«Нічога сабе! – падумаў Курачкін. – Упершыню сама намеснік загадчыка аддзела павіталася са мной так прыязна і добразычліва!»

У працоўным кабінеце яго таксама цёпла сустрэлі астатнія супрацоўнікі, якія дагэтуль любілі толькі жартаваць ды кпіць з прычоскі і знешняга выгляду калегі. А Любачка нават прапанавала прыгатаваць кавы.

– Вялікі дзякуй, чаму і не, – адказаў Курачкін.

– Яўген Анатольевіч, а вы не будзеце на нас злавацца? – запыталася Любачка.

– За што? – здзівіўся мужчына.

– Ды за ўсё. Разумееце, мы проста жартавалі. А на самай справе мы вас вельмі любім і цэнім, – са шчырасцю прамовіла калега.

«Што адбываецца?» – нічога не разумеў Курачкін.

– Яўген Анатольевіч, – уступіў у бяседу сябар Сашка. – Ты нас там не забывай. Заходзь у госці. А лепш рабі так, каб нам прэмію большую ставілі.

– Там – гэта дзе? – здзіўлена пралапатаў Курачкін.

– Ну, чаго ты прыкідваешся? – заўсміхаўся Сашка. – Та-ам, і шматзначна падняў указальны палец правай рукі ўгору.

Курачкін спалохаўся. Гэты жэст ён зразумеў па-свойму:

– Ведаеш, Сашка, ты мне сябар, але... туды я яшчэ не збіраюся.

– Усё ўжо вырашана, – прашчабятала сакратарка Наташа. – Кажуць, ужо і загад ёсць. Вас сёння выклічуць падпісаць.

– Што?! – яшчэ мацней здзівіўся Курачкін.

У гэты момант у кабінет зайшла Настасся Аркадзьеўна – загадчыца суседняга аддзела.

– Калегі, адбой. Будучы намеснік галоўнага дырэктара Курачкін Яўген Анатольевіч прыбудзе да нас з іншай установы, а не.., – пры гэтым жанчына шматзначна зірнула на нашага героя.

– Як так? – у адзін голас сказалі Любачка, Саша і Наташа.

– Усякае ў жыцці бывае. Супадзенне, – паціснула плячыма Настасся Аркадзьеўна і выйшла з кабінета.

Усе панура ўзяліся за работу.

– Любачка, ты там нешта казала пра каву? – пацікавіўся ў калегі Курачкін.

– Сам зробіш, рукі не адваляцца. Бачыш, шмат спраў у мяне. І прычашыся нарэшце. А то ходзіш, нібы з куратніка вылез, – са злосцю адказала яму Любачка.

Яўген уключыў электрачайнік. Пасля нядоўгай прыемнай увагі нарэшце пачынаўся звычайны працоўны дзень. «А я ўжо хацеў ісці рака на гары шукаць ціваўка, які здох», – падумаў ён і ўсміхнуўся сам сабе.

Рэчыцкі раён,
агр. Каравацічы.

Алег ПАПОЎ.

Прыпеўкі

Мая жонка – камандзірка,
Без настрою дзень пры дні.
Як уключыць «малацілку»,
Паспрабуй яе спыні.

* * *

У каго пра скарбы мары,
Залатыя злітачкі.
У мяне – дык пра Канары,
Пра дзяўчатаў лытачкі.

* * *

Абдымаў мяне Даніла,
І туліў, і цалаваў.
Хоць была яму я міла –
У суседкі начаваў.

* * *

Расце ў полі мак чырвоны,
А на лузе – горкі хрэн...
Як адвыклі ад мільёнаў,
Так прывыкнем і да цэн.

* * *

Я спявала ды скакала –
Ларывона празявала.
Добра, трапіў у палон
Даўганосы Халімон.

* * *

Любіць Казік пакімарыць,
Цэлы дзень пра мора марыць.
А цяльняшку апране –
Спіць, як кот на дыване.

* * *

Мой Мікола неблагі,
Калі ўстане з той нагі.
Як падымецца не з той –
Нас трымае пад пятой.

* * *

Пакахаць хацела Сашу,
Але ён – як сыракваша:
Тварам – ясны, белы,
Ды ў аўсе нясмелы.

* * *

Я кахала кухара,
На яго аж дзьмухала.
А ён дранікі мне пёк,
Баяў баечкі – і ўцёк.

Праспявала
Людміла ЮШЫНА,
г. Гомель.

Каб быць заўсёды на кані,
А яшчэ лепей – на свінні!

Вікенцій ПУЗАНКЕВІЧ.

Футра Дзёда Мароза

Гумарэска

— Ну, хлопцы, зойдзем сёння ў наша месца? — зазірнуўшы ў кабінет, прапанаваў Яўген. — Згадзіцеся, што лепш стоячы выпіць больш, чым седзячы — менш!

Мікола і Анатоль падтрымалі сябра і пасля працы накіраваліся ў павільён. У мінулыя гады яны звычайна заходзілі ў кафэ, а цяпер цэны адчувальна падраслі, таму прапанова Яўгена была слушнай. Галоўнае ж не месца, а традыцыя. Напярэдадні Новага года яны заўсёды за чаркай абмяркоўвалі свае дасягненні і праблемы, дзяліліся планамі на будучыню.

Першым гаворку пачаў Яўген. На заводзе ён працаваў даўно, дапамагаў Міколу і Анатолю, калі тыя апынуліся ў яго аддзеле. Так і пасябраваў з імі.

— Сёння вечарам у мяне могуць быць вялікія праблемы, — цяжка ўздыхнуў ён.

— Што здарылася? — насцярожыліся таварышы.

— Жонка папярэдзіла: калі вярнуся дадому позна і нецвярозы, то не пусціць у кватэру.

Мужчыны спачувальна паківалі галовамі. Яны добра ведалі круты нораў Антаніны — жонкі Яўгена. Калі тая сказала, то так і зробіць.

— Можа, пойдзеш да каго-небудзь з нас? — нерашуча прамовіў Анатоль. — Хаця, зразумела, Новы год сустракаюць дома, у коле сям'і...

— Давайце лепш яшчэ па адной! — прапанаваў Мікола. — Тым больш, ёсць у мяне ідэя, як нашаму таварышу без праблем трапіць дадому.

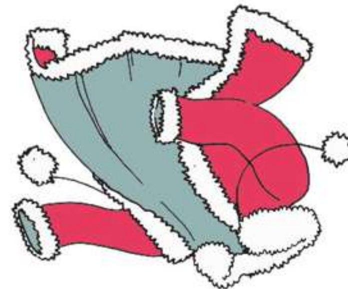

Алег ПАПОЎ.

— Не цягні ўжо ката за хвост! — з надзеяй глянуў Яўген.

— Вы ж ведаеце, — пачаў той, — што мой цесць Адам Антонавіч — актывіст нашага домакіраўніцтва. А сёлета яго папрасілі паўдзельнічаць у правядзенні навагодніх віншаванняў дзяцей нашага дома. Выдалі чырвонае футра і ўсю астатнюю амуніцыю Дзеда Мароза. Дык ён ужо больш як тыдзень са Снягуркай, таксама пенсіянеркай «у росквіце сіл», ходзіць па кватэрах, выконвае заяўкі бацькоў. Злавілі маю думку? Не? Я папрашу ў Адама Антонавіча футра, а ты, Яўген, апранешся як Дзед Мароз і са святочнымі віншаваннямі зойдзеш у сваю кватэру. А там ужо ўсё будзе залежаць толькі ад цябе самога!

— За такую ідэю трэба выпіць! — павесялеў Яўген і напоўніў чаркі. — Толькі вось як мне потым вярнуць табе футра?

— А ты выйдзі на балкон і скінь са свайго дзявятага паверха. Я падніму ды хуценька вярну цесцю! — адказаў Мікола.

Так мужчыны і зрабілі. Калі позна вечарам яны, нарэшце, прыцягнуліся дадому, Яўген пазваніў у дзверы. Адчыніла жонка. Ён, як мага ніжэй нацягнуў на вочы шапку, моўчкі дастаў з торбы і ўручыў здзіўленай Антаніне каробку цукерак. Затым рашуча накіраваўся на балкон, зняў футра і шпурнуў яго ўніз. А сам з палёгкай уздыхнуў і накіраваўся да святочнага стала...

Неўзабаве патэлефанаваў Мікола:

— Яўген, колькі можна? Дзе футра?

— Я ж яго ўжо даўно скінуў! — разгубіўся той. — Можа, дзе зачапілася, пайду пашукаю...

— Куды пайшоў? — не вытрымала жонка. — Калі выйдзеш за дзверы, то дакладна не пушчу дамоў!

...У гэты час у адной з кватэр на трэцім паверсе гаспадар, убачыўшы на сваім балконе футра, па некалькі разоў аблазіў усе шафы і куткі. Усё шукаў, дзе схаваўся Дзед Мароз.

Міхась СЛІВА,
г. Рагачоў.

Дамовіліся

Антось зваліў у лесе дуб.
Заспеў яго ляснік Якуб.
Забраў у дзядзькі ён сякеру
І сеў на пень складаць «паперу».
Антось патыліцу пачухаў:
— Ты пачакай, мяне паслухай.
Навошта гэты пратакол?
Вядома ж, кожны не анёл...
Дамовіцца не так і цяжка.
Дарэчы, у мяне ёсць пляшка.
— «Чарніла», бражка ці пяршак?
— Ды што ты! У мяне каньяк!
— Ну добра, а ці ёсць закуска?
— Ёсць, ёсць! Засмажаная гуска!
— Тады кладзі ўсё на пянёк,
Дубочак гэты «памянём»...
Звінелі чаркі, чуўся смех,
Ляцелі косці ў белы снег...
Праз дзень там, дзе яны пілі,
Яшчэ з'явіліся два пні.

Уладзімір ФІЛАТАЎ,
г. Мінск.

Алег ПАПОЎ.

Пётр КОЗІЧ х 2.

Жаніхі

Я добра помню: ранняю вясной,
Калі на небе зор было багата,
Калі гуляў вятрыска над ракой,
Прыехаў да мяне жаніх у сваты.

На стол паставіў смачнага віна,
Я — сала, хлеба, курыцы палову.
Кульнуў адразу келіх свой да дна
Жаніх, тады павёў са мной размову:

— У вёсцы, нібы ў горадзе, жанкі
Па магазінах швэндаць маюць моду.
Ну, а ў мяне — карова, парсюкі,
Яшчэ і сорак сотак агарода.

У горадзе дачушка і сынок,
Пра родны кут успамінаюць мала.
Яны дадому з'явяцца здалёк,
Калі патрэбны грошы або сала.

Стаміўся гаспадарку сам трымаць,
Не сыпалася дарам манна з неба...
Цяпер вось будзеш ты дапамагаць,
Мне гаспадыня ў доме вельмі трэба!

Не гэткага чакала я ў жыцці...
Ды — лёс ліхі, не мы ў ім вінаваты.
Не здолела да памяці прыйсці,
Як тут другі жаніх прыйшоў у сваты.

— Я рад, што пазнаёміўся з табой,
Прыгожае каханне хутка прыйдзе.
З дачкою на дваіх у нас пакой —
У цеснаце, як кажуць, ды не ў крыўдзе.

Утульную кватэру прадасі —
Яна табе не трэба болей будзе.
А грошы лепей у сям'ю нясі,
Хоць напаследак пажывём, як людзі.

— Цябе раней не ведала зусім,
Але тваёй праніклася я доляй.
Цяпер адно хвалююся аб тым,
Каб на цягнік ты не спазніўся, Коля...

Не стала — ясна! — сумаваць па іх,
Напэўна маё шчасце побач ходзіць.
Прайшло нямала часу — і жаніх
Яшчэ адзін з мяне вачэй не зводзіць.

— Цябе сярод мільёнаў адшукаў,
Людзей такіх на свеце вельмі мала.
Жанчын, як ты, нідзе не сустракаў,
Нарэшце мне ў жыцці пашанцавала!

Такую хоць да раны прыляпі,
Заўсёды буду шанаваць і песціць.
Машыну толькі новую купі,
Каб мне было на чым у госці ездзіць.

Няма пра што тут гаварыць пасля...
Адна. Хоць жаніхоў такіх хапала.
Сяброўкі дакараюць, кажуць: я
Занадта пераборлівая стала...

Антаніна РЫБАЛКА,
Петрыкаўскі раён,
п. Муляраўка.

Трапілі ў яму Воўк, Ліса і Свіння.

Ліса глядзіць на Свінню і думае:

«Мяса ёсць, як-небудзь пратрымаемся, неяк прыдумаем, як адсюль вылезці».

Воўк паглядзеў на Свінню:

«Харч ёсць, кампанія прыемная – таксама. Жыць можна...»

Свіння паглядзела на сваіх суседзяў і кажа:

– Падаецца, у мяне цяжкае становішча. Давайце хоць спяю вам.

Тыя пагадзіліся. І тут Свіння як заверашчыць! Паляўнічыя пачулі, прыбеглі і забілі Ваўка і Лісу.

Апошняя думка ў свядомасці Ваўка:

«Мяса было... Прыемная жанчына побач... Дык не, шоу захацелася!»

* * *

Размова студэнтаў у інтэрнаце.

– Есці так хочацца. Давай свінню завядзём! Будзе ў нас каўбаса, сала, мяса...

– Не, бруду занадта многа.

– Нічога, прывыкне!

* * *

Чатыры гадзіны раніцы. Звоніць тэлефон:

– Алё, гэта таварыства абароны жывёл?

– І хто ж цябе, свіння, так рана пакрыўдзіў?

* * *

Муж і жонка абедаюць. Жонка разлівае на сябе боршч і кажа:

– Фу! Я выглядаю, як свіння!

– Ага, яшчэ і баршчом аблілася! – канстатаваў муж.

* * *

Адна з самых карысных жывёл – гэта свіння. Ад яе можна атрымаць: мяса для ежы, шкуру для адзежы ды абутку, валасы для шчотак, назву для абразы.

* * *

Свінарнік. Каля карыта з аб'едкамі сядзіць інтэлігентнага выгляду парася і акуратна есць нажом і відэльцам. Побач з ім вялізная свіння, стоячы пярэднімі нагамі ў карыце, перапэцканая брудам і рэшткамі ежы, пасміхаецца і пытае:

– Няўжо думаеш, што з цябе атрымаецца не каўбаса, а ванільнае пірожнае?

* * *

Пасля экскурсіі на свінаферму два гарадскія хлопчыкі-браты, уражаныя ўбачаным, вяртаюцца дадому. Старэйшы кажа маці:

– Мама, мы бачылі свінню, якая значна таўсцейшая за цябе!

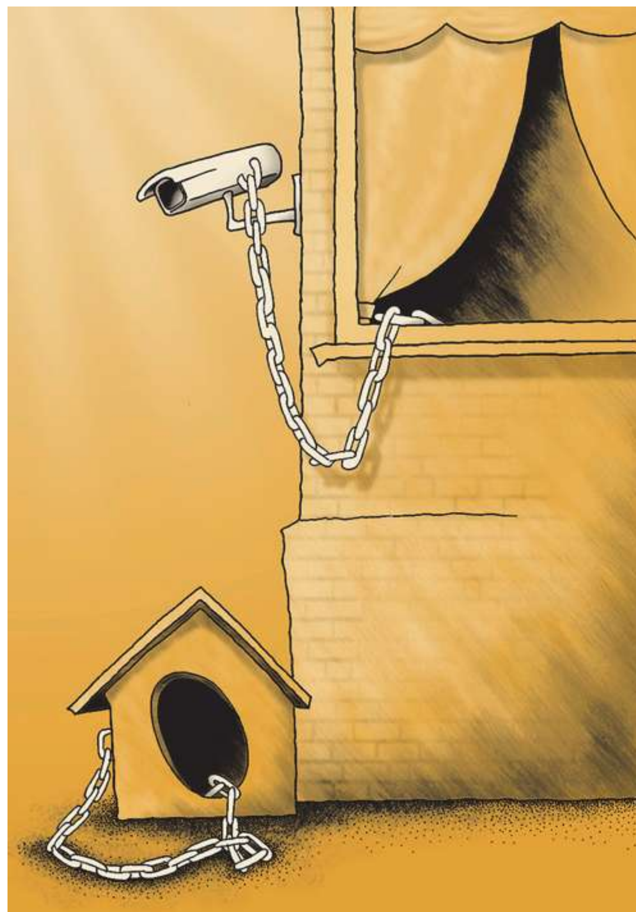
Маці ў істэрыцы, дае па карку свайму сыну і пачынае горка плакаць.

Малодшы брат спрабуе супакоіць яе, гладзіць па руцэ і кажа:

– Супакойся, мама, таўсцей за цябе няма ні адной свінні на свеце!

Аляксандр ШМІДТ.

* * *

Маці з асуджэннем кажа сыну:

– Як жа ты запэцкаўся! Ведаеш, хто ты цяпер?

– Так, мама, парася, сын свінні, – знайшоўся малы.

* * *

Аб’ява.

Паважаныя супрацоўнікі! У навагоднім віншаванні ад імя дырэктара дапушчаная памылка. Фразу «З Новым Годам, Свінні!» трэба чытаць без коскі.

Аддзел кадраў.

* * *

Размова двух суседзяў.

– Слухай, твае свінні кураць?

– Не.

– Тады ў цябе хлеў гарыць!

* * *

– Марыя! – крычыць суседка. – Ты чым сваіх свіней корміш?

– А табе якая справа?

– Ды я гэтак жа схуднець хачу!

Алег КАРПОВІЧ.

Вікенцій ПУЗАНКЕВІЧ.

Вікенцій ПУЗАНКЕВІЧ і Аляксандр БАГДАНОВІЧ.

Павел ГАРАДЦОЎ.

Мікола ГІРГЕЛЬ.

Прыпеўкі

Нагляджуся я рэкламы
І бягу хутчэй да крамы.
Ах яна, нягодніца!
Спакушае модніцу!

* * *

Лабутэны як абулі,
Сталі моднымі бабулі.
Усю вёску абышлі –
Подыума не знайшлі.

* * *

Трактарыстам Стась працуе,
Сустракацца з ім хачу я.
Ды такі ў хлапца характар –
Больш за ўсё ён любіць трактар.

* * *

Думаў Казік пчол разводзіць,
Ды цяпер апухлы ходзіць.
Пакусалі рукі, твар –
Раззлаваў іх перагар.

Уладзімір ФІЛАТАЎ,
г. Мінск.

Найлепшыя госці

Муж з жонкай прапаноўваюць сябрам:

– Прыходзіце да нас на Новы год!

– Мы не зможам.

– Так ласкава з вашага боку!

Доўгачаканы падарунак

Трохгадовы хлопчык кажа сябру:

– Калі я вырасту, тата падорыць мне на Новы год... вусы!

Прадбачлівасць

Калі вы сапраўды прадбачлівы муж, то навагодні падарунак жонцы ўручайце дзесьці дзён за дзесяць да свята. У вашай паловы яшчэ будзе час яго абмяняць!

Дык вось чаму!

Памятаеце словы з песні: «Маленькай ёлачцы холадна зімой»? Менавіта таму яе з хаты прынята выкідваць бліжэй да сакавіка.

Анекдоты ад Аляксандра ЗОТАВА,
г.Мінск.

Алег ГУЦОЛ.

Алег ПАПОЎ.

Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

Павел ГАРАДЦОЎ.

Гэта ў туалет чарга?
Будзеш пілаваць– і ў мяне рогі вырастуць!
Па адной!
Снег па выгаднай цане!
5Р
10 Р
Цяпер жа год Свінні!..

Перадnavaгоднія замалёўкі Анастасіі СКАРКО.

АДГАДАЙЦЕ КРАІНУ ПА ЯЕ НАВАГОДНЯЙ ТРАДЫЦЫІ

Тэст

Навагоднія традыцыі розных краін свету могуць падацца нам дзіўнымі і незразумелымі. Але для кагосьці гэтыя звычаі — неад'емны атрыбут свята, які аб'ядноўвае сям'і і дапамагае спраўдзіцца запаветным жаданням.

1. 108 удараў у званы паведамляюць жыхарам гэтай краіны пра надыход новага года.

- Японія
- Індыя
- В'етнам

2. У гэтай краіне на навагоднім стале абавязкова павінна быць заліўное парася.

- Украіна
- Венгрыя
- Аўстрыя

3. Перад новым годам усё напаўняюць куфлі вадой, а калі гадзіннік б'е дванаццаць, выліваюць яе праз адчыненыя вокны на вуліцу.

- В'етнам
- Куба
- Аўстралія

4. У гэтай краіне існуе звычай, згодна з якім роўна апоўначы галоўны ў сям'і выходзіць на двор і разбівае аб сцяну плод граната.

- Іспанія
- Грэцыя
- Італія

5. Служачыя ўстаноў у апошні дзень адыходзячага працоўнага года выкідаюць з вокнаў старыя календары, непатрэбныя ведамасці і бланкі.

- Францыя
- ААЭ
- Аргенціна

6. У першую хвіліну новага года жыхары гэтай краіны аглушальна свішчуць у дудачку або ражок.

- Англія
- Панама
- Венгрыя

7. Жыхары гэтай дзяржавы ў навагоднюю ноч спальваюць велізарных лялек, якіх яны за некалькі тыдняў да свята шыюць і набіваюць паралонам.

- Інданезія
- Чылі
- Эквадор

8. Пад Новы год у гэтай краіне прынята разбіваць посуд каля дзвярэй суседзяў.

- Швецыя
- Францыя
- Італія

9. Напярэдадні Новага года жыхары раскрываюць дзверы сваіх дамоў насцеж, і любы жадаючы можа спакойна ўвайсці. Гаспадары яго тут жа пасадзяць за стол на самае пачэснае месца.

- Ірландыя
- Тайланд
- Грузія

10. З надыходам цемры жыхары гэтай краіны запальваюць вогнішчы ў парках, садах або на вуліцах. Каля іх збіраюцца некалькі сямей, на вуглях гатуюць асаблівыя прысмакі з рысу.

- Кітай
- В'етнам
- Індыя

Праверыць сябе можна на старонцы 24.

Краіны загадвала Наталля КУЛЬГАВАЯ.

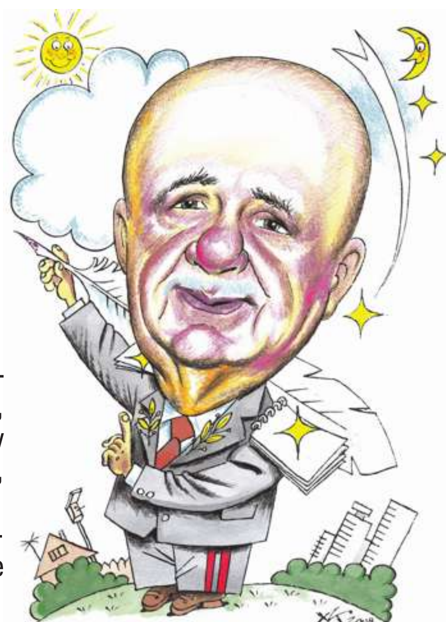
Міхаіл ЗНАЙДЗЮК.

Вікенцій ПУЗАНКЕВІЧ.

Віншуем!

Казіміру КАМЕЙШУ – 75!

Сяброўскі шарж Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

Ажно не верыцца, што ў снежні Казіміру КАМЕЙШУ, выдатнаму беларускаму пісьменніку, споўнілася... 75 гадоў! Не верым, але віншуем! Жадаем, каб ён не лічыў свае гады (якія, несумненна, яго багацце) і па-ранейшаму заставаўся бадзёрым, вясёлым і працавітым. Каб быў плён у творчасці, радасць – у жыцці, усмешка – на твары.

Рэдакцыя часопіса і рэдкалегія чакаюць ад Казіміра Вікенцьевіча, шчырага вожыкаўца, новых таленавітых твораў. Няхай вясёлая Муза не пакідае вас, генерала айчыннай літаратуры, ні ўдзень, ні ўночы!

Казімір Камейша

У доме песняра

З-за лесу мы і з-за ракі,
У час не горшы самы,
Ідзём сюды як сваякі
І як сыны таксама.

Дзе ўсё знаёмае даўно
І гаспадар гасцінны,
Дзе пачастуюць і віном,
І добрым успамінам.

Не баязліваю хадой,
Ідзём хадой вясёлай.
Калі настаўнік кліча ў дом,
Лічыце – кліча ў школу.

Ён нас пасадзіць не за стол,
А як калісь – за парты.
А там паглянем, хто ёсць хто,
Чаго з нас кожны варты.

Ды што глядзець – і так відаць,
Хто дуж тут, хто слабейшы,
Каму найпершым слова даць...
І зноў даюць Камейшу.

Стары капялюш

Згадзіўся б ён, старэнькі,
для гнязда,
І птушка б з ім згадзілася,
магчыма.
А ён жа мне як той ратоўны дах,
Яшчэ й сядзіць так важна
над вачыма.

І пазнаюць па ім мяне здалёк,
Здыму яго – дык кінуць грош,
бывае.
Ён лысіну ратуе ў санцапёк
І старасць ад вачэй яшчэ хавае.

Здыму яго яшчэ разок: а ну ж –
І пакладу ля ног, і пачакаю:
Хто кіне грош, а хто тых самых
груш,
І не здзіўлюся, калі кінуць
камень.

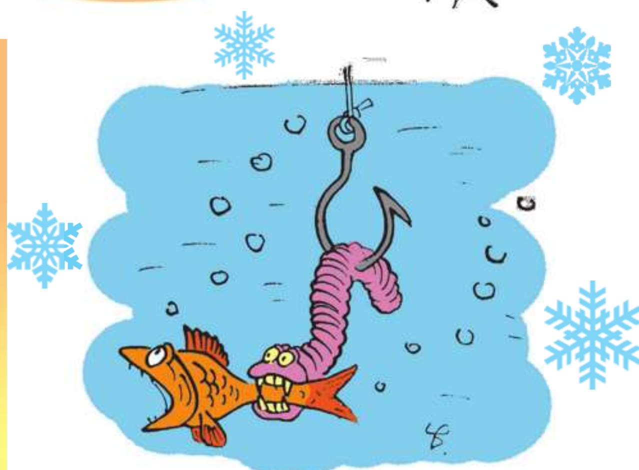
Усяго патроху!

Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

Міхаіл ЗНАЙДЗЮК.

Уладзімір ЧУГЛАЗАЎ.

Алег ГУЦОЛ.

Пётр КОЗІЧ.

Елачка-прыгажуня

Казка

У адным лесе побач з сасною, дубам і бярозкай стаяла маленькая пухнатая елачка. Яна была пяшчотная і добрая, кожнаму, хто прасіў, дапамагала.

– А прывядзі ты, дзіцятка, калі табе не цяжка, сыночка майго, жалудочка, – звяртаўся да яе дуб. – Нешта дужа далёка ён закаціўся, баюся, што заблудзіцца.

Елачка тут жа падхопіць малога і прынясе да таткі.

– Дзякуй вялікі, дачушка. Хай табе заўсёды шчасціць, – шчыра казаў дуб, калі даручэнне было выканана.

– Золатка, згубілася завушнічка мая, – ледзь не плача бярозка. – А ты ж маладзенькая, і вочкі твае добра бачаць. Пашукай, калі ласка, можа знойдзецца.

Не паспела сказаць бярозка, а суседачка ўжо знайшла завушніцу тую.

І сасне таксама дапамагала елачка шышкі зрываць ды ў вавёрчына дупло заносіць, каб не цяжка галінкам трымаць іх было.

– Якая ж ты ў нас разумніца! – не маглі нарадавацца дрэвы. – Такая чулая ды працавітая. І што ж мы будзем рабіць, калі забяруць цябе аднойчы?

– Куды забяруць, чаму? – міргала вочкамі елачка і ніяк не магла ўцяміць.

– Зусім яшчэ малая, – цяжка ўздыхала цётка сасна, – можа і добра, што не разумееш.

Час ішоў. Елачка падрастала. Неяк аднойчы напярэдадні Новага года прыбеглі ў лес двое дзетак з саначкамі. Пачалі выбіраць елку.

– Ой, глядзі, Уладзік, якую прыгожанькую я знайшла! – паклікала браціка Аленка. – Ідзі сюды хутчэй.

– І праўда, – згадзіўся той. – Давай яе і забяром.

Яны паклалі елачку на санкі і прывезлі дадому. Затым прынеслі ў хату. А яна плача, бедная, горкімі слязьмі.

– Ды супакойся ты, маленькая. Мы цябе не пакрыўдзім. Наадварот, упрыгожым, – супакоіла елачку Аленка.

І дзеці пачалі чапляць на яе цацкі, лямпачкі, дожджык, мішуру. Глянула елачка ў люстэрка – і сапраўды прыгажуня! А ноччу, калі ўсе паснулі, вырашыла яна збегаць у лес да сваіх. Павіншаваць іх з надыходзячым святам. Ой, колькі радасці было! Суседзі ледзь пазналі елачку. Пачалі танчыць і спяваць. Ніяк не маглі надзівіцца на цацкі і лямпачкі.

– Добра вельмі з вамі. Але ж час мне ўжо назад вяртацца, – апамяталася елачка. – Аленка з Уладзікам чакаюць. Ды вы не хвалюйцеся, пасля свята адразу вярнуся дадому.

Развіталася прыгажуня з суседзямі і хуценька пабегла да людзей. Яна зразумела, што без яе сапраўднага Новага года не бывае.

Лёля БАГДАНОВІЧ,
г. Барысаў.

ЗІМОВЫЯ ЗАГАДКІ

Новы год, снегавікі,
Лыжы, санкі і канькі.
Мандарыны і хурма –
Дорыць гэта нам...
(Зіма.)

* * *

Выступдзіў палі і лес,
Пашчыпаў дзяцей за нос.
На акенца шпарка ўзлез,
Шкло распісвае...
(Мароз.)

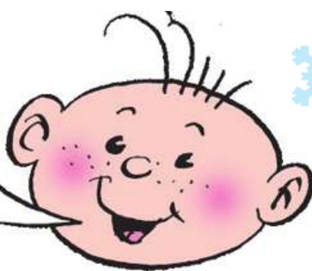
* * *

Ёлка ў госці завітае
І гірляндамі заззяе.
Шмат цукерак будзе ў хаце
На зімовым яркім свяце.
Жменю казачных прыгод
Нам падорыць...
(Новы год.)

* * *

Упрыгожвае зіму,
Коўдрай сцелецца ў мароз.
Толькі па вясне яму
Не стрымаць халодных слёз.
Ручайкамі ў рэчку збег,
Бо цяпла не любіць...
(Снег.)

Галіна НУПРЭЙЧЫК,
г. Клецк.

Маша доўга ламала галаву, што надзець дачцэ на навагодні ранішнік. У выніку купіла малой крылы, маску, карону і веер. Усё гэты было зроблена з белага пер'я.

Дзед Мароз адрэагаваў на яе касцюм словамі:

– Якая прыгожая сняжынка!

На што дзяўчынка ўрачыста прамовіла:

– Я не сняжынка. Я цуд у пер'і!

* * *

Аліса (7 гадоў) піша ліст Дзеду Марозу з пералікам падарункаў, якія яна хацела б знайсці пад ёлкай.

– Ты не толькі прасі падарункі, але і напішы, як ты сябе паводзіла ў гэтым годзе.

Дзяўчынка пачала разважаць услых:

– Калі я напішу, што паводзіла сябе добра, то гэта будзе няпраўда. Калі скажу, што дрэнна, то Дзед Мароз нічога мне не прынясе.

У выніку Аліса вывела алоўкам: «Дарагі Дзед Мароз! У гэтым годзе я паводзіла сябе арыгінальна...»

* * *

У навагодні вечар Ігнат (4 гады) начапіў сабе на шыю мішуру і ўявіў сябе Дзедам Марозам. Бацька пытаецца:

– Што ты нам падорыш, Дзядуля Мароз?

Малы, пераймаючы бас Дзеда Мароза, адказвае:

– Табе, мама, я падару туфлі, а табе, тата, (зусім пагрозліва) – дэзадарант!

* * *

Маці пытае ў Мішы (7 гадоў):

– Сынок, ты будзеш пісаць Дзеду Марозу ліст?

– Навошта? – здзівіўся той.

– Ну, ты ж падарунак хочаш атрымаць?

– Добра, напішу. Толькі табе не пакажу. Паглядзім, як ён выкруціцца!

* * *

Размаўляюць дзве сяброўкі.

– Што зрабіла твая малая, калі муж прынёс дадому навагоднюю ёлку?

– Крычала, што ёй не дазваляюць прыносіць з вуліцы нават маленькую палачку, а тату можна цэлае дрэва прыцягнуць!

* * *

Бацькі пытаюцца ў сына (4 гады):

– Бора, а што б ты хацеў атрымаць ад Дзядулі Мароза?

– Яго мех з падарункамі! – крыху падумаўшы, выдаў хлопчык.

* * *

Маці пайшла з дачкой (9 гадоў) на навагоднюю ёлку. Дзяўчынка ўбачыла касцюміраванага Дзеда Мароза і захацела сфатаграфавацца з ім. Той сказаў:

– Фота з жывым Дзедам Марозам будзе каштаваць 5 рублёў.

– А з мёртвым? – адразу знайшлася малая.

* * *

На навагоднім ранішніку.

– Раз, два, тры, ёлачка, гары! – крычаць дзеці і бацькі.

Але гірлянда не свеціцца.

Дзед Мароз:

– Чаму ж ёлачка не гарыць? Напэўна, хтосьці прамаўчаў!

Спалоханы тонкі дзіцячы голас:

– Гэта не я!

* * *

Соня піша ліст Дзеду Марозу. Старанна выводзіць літары. Потым пытаецца:

– Мама, а як пішацца слова «дыяменты»?

* * *

Дзіма (4 гады) на Новы год атрымаў у падарунак цэлую скрынку кіндэр-сюрпрызаў. У госці прыйшла бабуля. Уся сям'я села за святочны стол. Хлопчык разгортвае адно шакаладнае яйка і пачынае ўплятаць. Маці тактоўна намякае, каб ён падзяліўся з роднымі:

– Дзіма, а ты будзеш адзін кіндэр-сюрпрыз есці?

Дзіця імгненна адказвае:

– Не, напэўна, два!

* * *

Маці з дачкой пішуць ліст Дзеду Марозу. Жанчына:

– Які падарунак ты хочаш атрымаць?

Дзяўчынка дзелавым тонам:

– Дзіцячы камп'ютар... Толькі хай мне яго тата падорыць, а Дзед Мароз – цукеркі ці ляльку.

– Чаму? – здзівілася маці.

– А тата... ён больш надзейны! – патлумачыла малая.

Падслухала
Наталля КУЛЬГАВАЯ.

Пятровы рыхтаваліся да сустрэчы Новага года. Алег Іванавіч засяроджана наразаў інгрэдыенты для салатаў, Ганна Міхайлаўна ўзбівала крэм для торта. На пліце нешта варылася, смажылася, запякалася. Раптам у кухню заляцела чырвоная ад марозу іх дачка, студэнтка Ніна. Схапіла бутэрброд і пачала есці, спрабуючы пры гэтым штосьці вымавіць.

– Сядай за стол і паеш як нармальны чалавек, – строга сказаў бацька. – Потым скажаш, што здарылася.

Ніна шпарка праглынула ежу і затарахцела:

– Мамуля, татуля! Дазвольце мне з аднагрупнікамі сустрэць Новы год на нашай дачы.

– Пачакай, – здзівілася Галіна Міхайлаўна, – наколькі я ведаю, вы збіраліся святкаваць на кватэры Уладзіка. Адкуль знянацку з'явіўся дачны варыянт?

– Да яго маці нечакана госці з Расіі прыехалі, а ў нашай групе мясцовыя толькі мы з ім.

– Як бацькам на гародзе дапамагчы, дык цябе не дачакаешся, а як гулі ўчыняць, дык наша дача – найлепшае месца, – прамовіў Алег Іванавіч.

– Не бурчы, бацька, справа маладая, няхай пагуляюць ды нашу фазэнду наведаюць. Толькі потым навядзіце парадак, – з гэтымі словамі маці дастала ключы.

Бацька дадаў:

– Тады і сцежкі пачысціце, а то снегам усё закідала. Печ як след пратапіце, бо інакш змерзнеце.

Ніна запляскала ў далоні:

– Ура! Пабягу ўзрадую сяброў!

Маці крыкнула наўздагон:

– Глядзі, назаўтра праверым, як вы там нагаспадарылі!

На вакзале моладзь пагрузілася ў цягнік і са спевамі пад гітару накіравалася ў дарогу. Ад станцыі давялося з паўгадзіны пешшу ісці па заснежаным лесе. Калі кампанія падышла да дачнага пасёлка, Ніна разгубілася:

– А дзе ж тут наша дача?

– Нічога сабе заявачка, – сказаў Улад, – ты калі тут была апошні раз?

– Гады два таму назад...

– А якія-небудзь прыметы памятаеш?

– Дом зялёны, дах з шыферу, ялінка каля ганка... – няўпэўнена адказала дзяўчына.

– Дык вось твая дача, – крыкнуў нехта з аднагрупнікаў.

І сапраўды, побач знаходзіўся ўчастак, які цалкам падыходзіў да апісання. Ніна падбегла да дома, дастала ключы і пачала адмыкаць дзверы.

– Штосьці не атрымліваецца, – збянтэжана вымавіла дзяўчына. – Ці замок замерз, ці маці ключ пераблытала.

– Што б вы без мяне рабілі, – уздыхнуў Улад, дастаў з кішэні сцізорык, пакалупаўся некалькі хвілін у замку і ўрачыста прамовіў: – Прашу ў апартаменты!

Закіпела работа. Хлопцы прынеслі дроў, растапілі печ і расчысцілі снег. Дзяўчаты ўпрыгожылі ялінку і накрылі святочны стол.

Вечарына прайшла цудоўна: студэнты спявалі, скакалі вакол ёлкі, запускалі салют.

Раніцай кампанія зазбіралася дадому. Памылі посуд, усё прыбралі. Ніна заўважыла:

– Засталося дзве бутэлькі шампанскага, каробка цукерак, каўбаса, сыр, шпроты.

– Адну бутэльку і цукеркі возьмем з сабой, у дарозе спатрэбяцца. Астатняе пакінем тут. Прыедуць твае бацькі, будзе ім сюрпрыз,– распарадзіўся Улад.

Калі Ніна вярнулася дадому, бацькі ўжо збіраліся ў дарогу.

– Як пагулялі? – пацікавілася маці.

– Цудоўна! – адказала дачка. – Было так весела.

– Можа, нікуды не паедзем? – спытаў Алег Іванавіч. – Пасядзім дома, тэлевізар паглядзім.

– Не, трэба пракаціцца, а то невядома, што яны там нарабілі! – не пагадзілася Галіна Міхайлаўна.

Праз паўтары гадзіны бацькі былі на дачы.

– Нічога не разумею, – здзівіўся бацька Ніны, – дарожкі ўсе ў снезе, у хаце чыста і холадна.

– І сапраўды, дзе ж была наша дачка? – задумліва сказала жанчына.

У гэты час у яе зазваніў тэлефон.

«Гэта Таня Цеплякова. Напэўна, павіншаваць хоча», – прамовіла гаспадыня, зірнуўшы на экран апарата.

З мабільніка пачулася:

– Прывітанне, сяброўка! Віншую цябе і тваю сям'ю з Новым годам, жадаю моцнага здароўя, шчасця, кахання і ўдачы! Вы дзе зараз знаходзіцеся?

— Мы на дачы! Дзякую за віншаванне. Вашаму сямейству жадаем таго ж у двайным памеры! — адказала Галіна.

— Мы таксама тут! Прыходзьце, пасвяткуем разам, — прапанавала Таня.

— А можа, лепш да нас? — прамовіў Алег Іванавіч.

— Не, мы вас чакаем, — пачуўся голас сяброўкі, — у нас тут нейкая кампанія пагуляла! Прачысцілі дарожкі, упрыгожылі ялінку, пратапілі печ. Да таго ж пакінулі шампанскае і ежу. Аднак пры гэтым зламалі замок, так што пакуль хату пакінуць не можам, — і адключыла сувязь.

— Дык вось дзе была наша дачка, — засмяялася Галіна Міхайлаўна.

— Чаму тут здзіўляцца? — заўважыў муж. — Дачы мы будавалі адначасова, па адным праекце, таму яны як блізняты. Пойдзем прасіць прабачэння? У мяне ёсць запасны замок, захопім з сабой. А яшчэ закатак тваіх.

Праз чвэрць гадзіны Пятровы раскрылі сябрам сакрэт натопленай хаты, падарылі новы замок і доўга смяяліся з гэтай прыгоды.

Валерый КАВАЛЬЧУК,
г. Гомель.

Алег ПАПОЎ х 2.

Алег ГУЦОЛ.

Вікенцій ПУЗАНКЕВІЧ.

Зіма-Чараўніца

Па гарызанталі:

1. «Снежак ... . // Санак след. // Снежна. Санна. Свежа» (*з верша А. Вялюгіна «Снежань»*). **7.** «Будзе Дзед Мароз з Снягуркай // ... раздаваць» (*з верша Г. Дземідовіч «Новы год»*). **8.** Снег на Раство – будзе ўраджайны ... (*прыкмета*). **10.** Краіна ў Заходняй Афрыцы, дзе ёсць традыцыя ў навагоднюю ноч гучна крычаць, каб пазбавіцца ад усяго негатыву. **11.** Кармушка для жывёлы. **13.** Маладзік ... задраў – на пагоду (*народная прыкмета*). **14.** Калі ў ноч на Раство ... зорнае, то ў бягучым годзе чакай багатага прыплоду жывёлы (*народная прыкмета*). **15.** Багаты на вітаміны плод паўднёвага дрэва. **16.** Птушка, якая жыве на балоце; кнігаўка. **18.** Смех – лепшыя ... (*прыказка*). **19.** «Снежань. Снежна. Снегіры. // ... шпарка ймчацца» (*з верша Ю. Півунова*). **23.** «Забярэцца ў ... мароз, // Прабярэ цябе наскрозь. // Каб ад сцюжы не сканаць, // Мусіць заяц ноч скакаць» (*з верша М. Танка «Заечы дом»*). **25.** У мове паляўнічых – асенні холад да выпадзення снегу. **26.** «Пад гукі гулкія завей //... пранеслась, чараўніца» (*з верша А. Грушэцкага*).

Па вертыкалі:

1. ... пад акном зімой зачырыкае – чакай адлігі (*народная прыкмета*). **2.** «Новы год – і госці зранку // Прыляцелі ў ... да Янкі. // Снег ідзе, мароз трашчыць, // Цяжка птушкам бедным жыць» (*з верша М. Сазончыка «Госці»*). **3.** Зімовы прысвятак, які адзначалі 9 снежня, ... мосціць, а Мікола гвоздзіць (*прыказка*). **4.** Закончаная частка спектакля. **5.** Паслядоўнік індыйскага рэлігійна-філасофскага вучэння. **6.** Пацяпленне зімой пасля марозу. ... на Куццю – ранняя вясна і благое лета (*прыкмета*). **9.** Нібы ў белы пухавік апрануўся ... (*загадка*). **12.** «Снежань – першы густы ...» (*з верша П. Панчанкі «Родная мова»*). **15.** «Зімой чакае шмат выгод: // Канькі і лыжы, санкі, снежкі, // ..., ёлка, Новы год, // Забавы, жарты і усмешкі» (*з верша П. Шаколы «Зімовае»*). **17.** «А ...! Чаго толькі // На яе няма галінках! // Свецяць зоркі і вясёлкі // У бліскучых павуцінках» (*з верша Я. Коласа «Дзед Мароз»*). **20.** «Мароз як пацалуе ў шчокі, // ажно ўсяго кідае ў ...» (*з верша П. Броўкі «Зімовае»*). **21.** «Мароз, як ... бязжаласны, // Ў лёд рэчкі акаваў» (*з верша Я. Купалы «Зіма»*). **22.** У снежні мядзведзь у бярлозе на другі ... паварочваецца. **24.** Нота музычнай гамы.

Склаў Лявон ЦЕЛЕШ,
г. Дзяржынск.

Адказы на крыжаванку на стар. 24.

Эротыкатуры Алега ГУЦОЛА

Тлумачэнне
да навагодняга тэста

1. Японія. Па даўнім павер'і, кожны звон знішчае адну з чалавечых заган, якіх, на думку японцаў, існуе ўсяго шэсць: прагнасць, злосць, глупства, легкадумнасць, нерашучасць і зайздрасць. Але кожная з іх мае 18 адценняў.

2. Аўстрыя. Лічыцца, што калі з'есці кавалачак ад заліўнога парасяці, увесь наступны год будзеш шчаслівы.

3. Куба. Гэты рытуал азначае, што стары год шчасліва скончыўся. А кубінцы такім чынам жадаюць адзін аднаму, каб і новы год быў такім жа ясным і чыстым, як вада.

4. Грэцыя. Калі зерне граната разляціцца па ўсім двары, то ў новым годзе сям'я будзе жыць шчасліва.

5. Аргенціна. У дзелавой частцы краіны — Буэнас-Айрэсе — ужо да поўдня тратуары і праезная частка густа пакрываюцца пластом паперы. Ніхто не ведае, як і калі з'явіўся гэты звычай.

6. Венгрыя. Лічыцца, што свіст адганяе ад жылля злых духаў і заклікае поспех і дабрабыт.

7. Эквадор. Лялькy спальваюць каля дома, а вецер пры гэтым разносіць разам попелам нягоды і смутак мінулага года.

8. Швецыя. Лічыцца, што чым больш рэштkaў пабітага посуду, тым больш шчасця будзе ў новым годзе.

9. Ірландыя. Сапраўды, ірландцы здзіўляюць увесь свет сваёй ветлівасцю. Любому госцю яны паднясуць келіх выдатнага віна і абавязкова скажуць: «За мір у гэтым доме і ва ўсім свеце!»

10. В'етнам. Каля вогнішча забываюць усе сваркі і даруюць крыўды. Бо Новы год — гэта свята дружбы! Увесь наступны дзень в'етнамцы праводзяць са сваёй сям'ёй.

16+

«Вожык» — грамадска-палітычны, літаратурна-мастацкі часопіс
№ 12 (1563), 2018 год.
Выдаецца з ліпеня 1941 года.

Заснавальнікі: Міністэрства інфармацыі Рэспублікі Беларусь, рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».

Намеснік галоўнага рэдактара
Аляксандр Пятровіч КАРШАКЕВІЧ.

Рэдакцыйная калегія: Сяргей ВОЛКАЎ, Навум ГАЛЬПЯРОВІЧ, Мікола ГІРГЕЛЬ, Юлія ЗАРЭЦКАЯ, Міхась КАВАЛЁЎ, Казімір КАМЕЙША, Алег КАРПОВІЧ, Міхась ПАЗНЯКОЎ, Уладзімір САЛАМАХА, Васіль ТКАЧОЎ, Мікола ШАБОВІЧ.

Рэдакцыя: Аляксандр КАРШАКЕВІЧ *(намеснік галоўнага рэдактара, мастацкі аддзел),* Наталля КУЛЬГАВАЯ *(аддзел фельетонаў і пісьмаў),* Вераніка МАНДЗІК *(аддзел літаратуры).*

Адрас рэдакцыі
Юрыдычны адрас: Рэспубліка Беларусь, 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10 а.
E-mail: info@zviazda.minsk.by.

Паштовы адрас: Рэспубліка Беларусь, 220005, г. Мінск, праспект Незалежнасці, 39.
E-mail: a-vojik@yandex.by;
Тэлефоны: галоўнага рэдактара — 288-24-62, намесніка галоўнага рэдактара, аддзелаў фельетонаў і пісьмаў, літаратуры, мастацкага — 284-84-52, бухгалтэрыі — 287-18-81, факс — 284-84-61.

Падпісныя індэксы:
74844 — індывідуальны, 01380 — індывідуальны льготны,
748442 — ведамасны, 01381 — ведамасны льготны.

Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі сродку масавай інфармацыі № 520 ад 10.12.2012, выдадзенае Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Выдавец
Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»
Дырэктар — галоўны рэдактар Павел Якаўлевіч СУХАРУКАЎ

Камп'ютарная вёрстка: Дар'я КАМЕЙША
Стыльрэдактар: Марыя ГІЛЕВІЧ

Падпісана да друку 06.12.2018. Фармат 60x84 1/8. Афсетны друк.
Папера афсетная. Ум. друк. арк. 2,79.
Ул.-выд. арк. 3,26. Тыраж 644 экз. Заказ .

Рэспубліканскае ўнітарнае прадпрыемства «БудМедыяПраект».
ЛП № 02330/71 ад 23.01.2014, вул. В. Харужай, 13/61, 220123, Мінск, Рэспубліка Беларусь.

Матэрыялы не рэцэнзуюцца і не вяртаюцца, прымаюцца толькі ў электронным выглядзе.
Перадрукоўваючы матэрыял, трэба абавязкова спасылацца на «Вожык».
Аўтары публікацый нясуць адказнасць за падбор і дакладнасць фактаў.
Рэдакцыя можа друкаваць матэрыялы, не падзяляючы пазіцыю і думку аўтараў.

© Міністэрства інфармацыі Рэспублікі Беларусь, 2018
© РВУ «Выдавецкі дом «Звязда», 2018

Адказы на крыжаванку (стар. 22):

По гарызанталі:

1. Смех. **7.** Падарункі. **8.** Год. **10.** Гана. **11.** Яслі. **13.** Рогі. **14.** Неба. **15.** Ківі. **16.** Каня. **18.** Лекі. **19.** Сані. **23.** Дом. **25.** Чарнатроп. **26.** Зіма.

Па вертыкалі:

1. Снягір. **2.** Сад. **3.** Юр'е. **4.** Акт. **5.** Ёг. **6.** Адліга. **9.** Снегавік. **12.** Снегапад. **15.** Каляды. **17.** Ялінка. **20.** Жар. **21.** Кат. **22.** Бок. **24.** Мі.

Актуальныя карыкатуры
Аляксандра Каршакевіча

Куды прэцеся? Тут людзі спяваюць пра родныя карані!

Дыр-дыр-дыр-дыр!...
Раней наш дырэктар кіраваў толькі матацыклам.

інвалід

У суседзяў цякучы рамонт…

Я за вамі буду.
АКаршакевіч'18

З НОВЫМ ГОДАМ!

©OLEG GUTSOL

Алег ГУЦОЛ.

І зімою не будзе слізка,
Як на «Вожык» аформіш падпіску!

Нашы індэксы:

ІНДЫВІДУАЛЬНЫ – 74844,
індывідуальны льготны
(для жыхароў сельскай мясцовасці: райцэнтры і населеныя пункты раёнаў) – **01380**;

ВЕДАМАСНЫ – 748442,
ведамасны льготны
(для ўстаноў Міністэрства культуры, Міністэрства адукацыі) – **01381**.

«Вожык» прыйдзе кожнаму жыхару Беларусі!

ПАДПІСКА НА І ПАЎГОДДЗЕ 2019 ГОДА

Падпіска на 1 месяц каштуе:
індэкс 74844, цана 5,00 рублёў,
індэкс 01380, цана 4,10 рублёў,
індэкс 748442, цана 14,30 рублёў,
індэкс 01381, цана 11,50 рублёў.

Падпісацца можна ў любым аддзяленні сувязі РУП «Белпошта», у кіёсках РУП «Белсаюздрук». А яшчэ – па інтэрнэце (з дапамогай пластыкавых электронных картак, электронных грошай) ці праз аўтаматызаваную сістэму Адзінай разлікова-інфармацыйнай прасторы (АРІП).

